

відноситься, складання протоколу про адміністративне правопорушення за «Порушення посадовими особами підприємств, установ і організацій, незалежно від форм власності, у тому числі іноземних суб'єктів господарської діяльності, що діють на території України, встановленого порядку працевлаштування, прийняття на навчання іноземців та осіб без громадянства, надання їм житла, а також інші порушення, якщо вони будь-яким чином сприяють іноземцям та особам без громадянства в ухиленні від виїзду з України після закінчення терміну перебування або спрямовані на їх незаконну реєстрацію, оформлення документів на проживання». Здійснення цільових заходів «Готель», «Гуртожиток», «Мігрант», «Кордон», «Рубіж», «Іноземець» по інтенсивній перевірці дотримання іноземцями паспортно-візових вимог – це приклад усних правозастосовних форм адміністративної діяльності органів поліції.

За офіційними даними МВС України, проблема нелегальних мігрантів гостро стоїть у державі. Масовий приток нелегальних мігрантів є критичним, і становить загрозу державній безпеці. Влітку 2018 року з метою оздоровлення оперативної обстановки на території України було проведено захід «Мігрант». Даний захід переслідував мету запобігання та протидії нелегальній міграції, а також іншим порушенням законодавства України в міграційній сфері. До його проведення залучалися: Національна поліція, Державна міграційна служба, Державна прикордонна служба, та Служба безпеки України [2].

Підбиваючи підсумок, зазначимо, що подолання проблем у міграційній сфері потребує постійної злагодженої роботи правоохоронних органів з метою профілактики та припинення адміністративних та кримінальних правопорушень, вчинених іноземцями. Не завадить підвищити інтенсивність патрулювання маршрутів, які ведуть до державного кордону, здійснювати перевірку місць можливого проживання (перебування) іноземців.

Список бібліографічних посилань

1. Від початку року іноземці в Україні скоїли понад 2 тис. кримінальних і понад 50 тис. адміністративних правопорушень, – Аброськін. Інфографіка // ЦЕНЗОР.НЕТ : сайт. URL: https://censor.net.ua/ua/news/3092550/vid_pochatku_roku_inozemtsi_v_ukrayini_skoyily_ponad_2_tys_kry_minalnyh_i_ponad_50_tys_administratyvnyh (дата звернення: 25.02.2019).

2. Порядок проведення заходів щодо здійснення нагляду та контролю за виконанням законодавства в міграційній сфері : затв. наказом МВС України, М-ва соц. політики України та МОН України від 04.09.2013 № 850/536/1226 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1683-13> (дата звернення: 25.02.2019).

Одержано 26.02.2019

УДК 349.2(477)

ДАР'Я СЕРГІЙВНА ГЕТА,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри загальноправових дисциплін факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0002-0570-4846>

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ ПРАЦІВНИКІВ У ТРУДОВИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ В УКРАЇНІ

Новітні технології та вільний інформаційний обмін суттєво полегшують процеси обробки персональних даних, і водночас, створюють додаткові загрози несанкціонованої їх обробки. Застосування новітніх інформаційних технологій в наш час надає можливість роботодавцям та менеджерам по роботі з персоналом (HR-менеджерам) робити контроль непомітним і тотальним, спостерігати не тільки за трудовою діяльністю працівника, але й суто інтимними сторонами їхнього життя [1, с. 516].

Нормативно-правове регулювання суспільних відносин – це результативний, організаційно упорядковувачий вплив спеціальної системи правових засобів [2, с. 48]. Отже, під нормативно-правовим регулюванням захисту персональних даних працівника слід розуміти результативний, організаційно-упорядковувачий вплив спеціальної системи правових засобів.

Конституція України закріпила визнання міжнародно-правових стандартів у галузі прав людини. У відповідності зі ст. 32 Конституції України ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України. Крім того, не допускається також збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди. Винятки з цього правилами перелічено у цій же статті, де зазначається, що вони мають бути визначені законом, і лише для забезпечення інтересів національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Кожний громадянин має право знайомитися в органах публічної влади, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею. Кожному гарантується право спростовувати недостовірну інформацію про себе і членів своєї сім'ї та права вимагати вилучення будь-якої інформації, а також право на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації. Кожний громадянин має право ознайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею (ч. 3) [3].

Як відзначають науковці, саме з метою реалізації прав, закріплених у ст. 32 Конституції, 1 червня 2010 р. Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про захист персональних даних». Цим Законом було визначено правові засади забезпечення захисту персональних даних, що стало першим кроком до розбудови системи захисту персональних даних в Україні. Незважаючи на те, що статтю 3 Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних Сторонам надано змогу обмеження сфери її застосування до певних категорій файлів даних особистого характеру, український законодавець поширив дію Закону на всі види діяльності, пов'язані зі створенням баз персональних даних та обробкою персональних даних у цих базах, за винятком такої діяльності, яка здійснюється: фізичною особою – виключно для непрофесійних особистих чи побутових потреб, журналістом – у зв'язку з виконанням ним службових чи професійних обов'язків, професійним творчим працівником – для здійснення творчої діяльності [4, с. 6].

Загальні положення Закону «Про захист персональних даних» визначають сферу його застосування у будь-якій області суспільного життя у зв'язку з обробкою даних про певну фізичну особу в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, організаціях, установах і підприємствах усіх форм власності, а також фізичними особами. Дія цього Закону не поширюється на діяльність зі створення баз персональних даних та обробки персональних даних у цих базах: фізичною особою – виключно для непрофесійних особистих чи побутових потреб; журналістом – у зв'язку з виконанням ним службових чи професійних обов'язків; професійним творчим працівником – для здійснення творчої діяльності [5, с. 227].

З урахуванням зарубіжного досвіду, Закон України «Про захист персональних даних» слід доповнити принципами обробки персональних даних. Так, за основу можна взяти перелік принципів, зокрема: принцип законності – персональні дані повинні бути зібрані тільки в чесному і законному порядку; принцип обмеженого використання – персональні дані повинні використовуватися для інших цілей лише за згодою суб'єкта даних або з дозволу компетентного органу; принципу індивідуальної участі – суб'єкт даних повинен бути повідомлений про даних, зібраних в відношенні нього або неї, суб'єкту даних повинен бути наданий доступ до даних, що стосуються його або її, і суб'єкт даних має право вимагати виправлення неточної або такої, що вводить в оману інформації.

Список бібліографічних посилань

1. Серьогін В. О. Право на недоторканність приватного життя у конституційно-правовій теорії та практиці : монографія. Харків : ФІНН, 2010. 608 с.
2. Аристов В. С. Правоприменение и его суть. *Государство и право*. 1995. № 5. С. 46–49.
3. Конституція України : закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr> (дата звернення: 21.03.2019).
4. Зеркаль О. В. Деякі питання захисту персональних даних. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2012. № 1. С. 5–14.
5. Брижко В. М. Організаційно-правові питання захисту персональних даних : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2004. 252 с.

Одержано 26.03.2019